

» Πλὴν τὴν θερμὴν τῶν μεγάλων
 ἔτι μᾶλλον παροξύνει
 » Ν' ἀποσβύνη τὴν λαμπάδα
 βλέπει τὸν σφοδρὸν βορρέα
 » πλὴν εἰς τῆς πυρᾶς τὴν φλόγα
 ἰσχύν δίδει αὐτῆς νέαν
 (ἀκολουθεῖ.)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Ἀπολέσασα διαδοχικῶς τοὺς γονεῖς τῆς, πλουσίους ἰδιώτας τοῦ Τουρίνου, ἡ Ἀγγελικὴ Κλάρη, ἔμεινεν εἰκοσαέτις, περίπου, κυρία ἑαυτῆς καὶ μεγάλης περιουσίας.

Ἦτον ἐπίχαρις ξανθὴ, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου τοῦ ξανθοῦ τοῦ ὑπεραγαπωμένου ὑπὸ τῶν ζωγράφων τῆς Ἀναγεννήσεως, γοργῆ, εὐκαμπτος καὶ εὐεκτικὴ, μὲ βλέμμα πλῆρες εὐφυΐας, μὲ μέτωπον πλῆρες ἐμπνεύσεων, ἐν συνόλῳ ὠραιότητος ἐξαισίας καὶ χάριτος ἀμιμήτου.

Ἐποφελουμένη τῆς ἐλευθερίας, ἦν τῇ ἀφήκεν ὁ θάνατος τῶν γονέων τῆς, ἐπεδόθη εἰς τὰς ὠραίας τέχνας καὶ κυρίως εἰς τὴν μουσικὴν. Εἶχε φωνὴν θελκτικωτάτην, καίτοι δὲ ἐξηχεῖτο εἰς αὐτὴν μόνον δι' ἰδίαν τῆς εὐχαρίστησιν, πλεῖσαι ἐξ ἐπαγγέλματος ἀοιδοὶ ἠδύνατο νὰ φρονήσωσι τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐμελώδει τεμάχια τινὰ τοῦ Ῥοσαίνη ἢ τοῦ Μαυερβέερ.

Πεπρωκισμένη, ὡς εἶπομεν, ἀνεξάρτητος καὶ πλουσία, ἡ Ἀγγελικὴ ἀπέβη ὁ βωμὸς, πρὸς ὃν κατετίθεντο αἱ λατρεῖαι καὶ ἐρρίπτοντο τὰ βλέμματα τῆς ὑψηλῆς τάξεως. Ἀλλ' ἔως ἐδῶ ὁ πρὸς τὴν τέχνην ἔρως ἀνεπλήρου τὸ κενὸν τῆς ἀλαζόνης καὶ ἀγνῆς ἐκείνης καρδίας. Ἐδείκνυτο μὲν εἰς τὸν κόσμον, ἀπεδέχετο, χωρὶς νὰ ζητῇ, τὰς περιστάσεις, ἐν αἷς νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἠδεῖαν φωνὴν τῆς, ἔχαιρε μετὰ μετριοπαθείας ἐπὶ τῷ πλεονεκτήματι τοῦτο, ἔμενεν ὁμως κωφὴ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ἐγκώμια, ἅτινα τῇ ἐπεδαψιλεύοντο.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν συνήνεσε νὰ μελωδήσῃ παρὰ τῷ κόμητι Ἰουλιάνῃ, ἐνῶ ἀφηνεν ἤδη τὸ κλειδοκύμβαλον, ἤκουσεν ὀπισθὲν τῆς τὰς λέξεις ταύτας, προφερθείσας ὑπὸ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ παλμώδους.

— Σοὶ ἀρμόζει τὸ ὄνομα, ὠραία Ἀγγελικὴ διότι πράγματι ἐμελώδησας ὡς ἄγγελος.

Ἦ δόκιμος ἀοιδὸς ἐστράφη καὶ παρετήρησε νεανίαν τινὰ εἰκοσιεξ ἔως εἰκοσιεπτά ἐτῶν, φυσιογνωμίας ἐκφραστικῆς καὶ κατασκευῆς ἀνα-

λόγου, οὕτινας οἱ μαῦροι ὀφθαλμοί, πλήρεις πυρὸς προσηλοῦντο ἐπ' αὐτῆς.

Ἦ δλεθρία στιγμὴ, ἢ στιγμὴ ἐκείνη, ἢ τοςάκις ὑποδειχθεῖσα ὑπὸ τῶν μυθιστοριογράφων καὶ ποιητῶν, ἐφθασεν ἀναμφιβόλως, διότι εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ βλέμματος ἐκείνου, ἡσθάνθη ἄγνωστόν τινα καὶ ἀόριστον συγκίνησιν καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ ἢ τραυλίζουσα εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν αὐτῇ κολακευτικὴν φράσιν.

Ὁ εὐτυχῆς οὗτος κατακτητῆς τῆς καρδίας τῆς δὲν ἦτον ἄλλος, ἢ ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ συναναστροφή. Ὁ Ὀκτάβιος Ἰουλιάνης, κληρονόμος μεγάλου ὀνόματος καὶ περιγκιπιτικῆς περιουσίας.

Καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐσπέρας, ὁ νέος κόμης δὲν ἔπαυε νὰ πλησιάζῃ τὴν Ἀγγελικὴν, ἐκφράζων αὐτῇ ὑπὸ διαφόρους μορφὰς τὸ διακαὲς πάθος του.

Τὴν καθικέτευσε μάλιστα νὰ τῷ δόσῃ τὴν χεῖρα τῆς, ὑποσχόμενος νὰ ἐπιτύχῃ, ὡς ἔλεγε, τὴν συναίνεσιν τοῦ πατρὸς του. Ὡστε ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς συγκινήσεως ἐκείνης ἣτις ἀπέβη ἔρως περιπαθέστατος εἰς τὴν καρδίαν τῆς θελκτικῆς νεανίδος.

Διὰ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ προσεχοῦς συνοικεσίου, ὁ Ὀκτάβιος κατάρθρωσε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ παρὰ τῆς Ἀγγελικῆς ἢ εἴσοδος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Ἦτο νέος, εὐειδὴς, ζωηρός, ἡγάπα καὶ ἠνόει τὰς καλὰς τέχνας. Ὁμοῦ διήγον τὰς τερψιθύμους ἡμέρας καὶ αἱ γλυκεῖαι ὥραι ἀνεπιστρέπτει διήρχαντο συμβάλλουσαι, ὅπως τὸ ἀμοιβαῖον πάθος αὐτῶν ὀσημέραι αὐξάνῃ. Οὕτως ἡ Ἀγγελικὴ ἢ φύσει ἔχουσα ἀγαθὴν ψυχὴν, ἀνατραφεῖσαν ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς τέχνης, ἀφέθη ὅλη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις κατέστη ἡ ζωὴ τῆς.

Ἐν ἔτος, περίπου, διήλθεν ἐν τῇ μέθῃ ταύτῃ, καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου προταθὲν συνοικεσίον δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφασισθῇ. Ὁ νεανίας παρενέβαλε ὅτε μὲν ἐν κώλυμα, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἄρῃ, ὅτε δὲ μίαν αἰτίαν ἀναβολῆς καὶ ἄλλοτε ἄλλην. Οὐχ' ἦτο ἡ Ἀγγελικὴ ἐν τῇ ἀξιοπρεπεῖα καὶ ἀγνότητι τῆς οὐδόλως ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν ὡς πρὸς τοὺς σκοποὺς ἐκείνου, ὃν εἶχε τοςάκις ἀκούσει ὀρκισθέντα καὶ εἰς ὃν τὸ πᾶν εἶχε θυσιάσει.

Ἀλλὰ τότε, ὁ νέος κόμης, εἴτε βαρυνθεὶς τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην, εἴτε κωλυόμενος ὑπὸ ἐνασχολήσεων ἢ ἄλλων καθηκόντων, τὰς ἐπισκέψεις του ἔκαμνε σπανιωτέρας, καὶ μάλιστα ὀπτόταν ἤρχετο, ἐφαίνετο ἀνυπομονῶν, ἀπη-

σκολημένος, ὡσεὶ ἐνήργει δι' ἑαυτὸν, ὄχι ἵνα ἀπολαύσει εὐτυχίαν ὡς πρὶν, ἀλλὰ ἵνα ἐκπληρώσῃ μίαν ὑποχρέωσιν.

Ἡ μεταβολὴ αὐτῆ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς Ἀγγελικῆς. Κατ' ἀρχὰς ἐκλαμβάνουσα ταύτην ὡς προερχομένην ἐκ τινων ἀνωμαλιῶν τῶν ὑποθέσεών του, ἢ ἐκ λόγων οἰκογενειακῶν, τὸν ἐβίασε τρυφερῶς νὰ τῆ ἐμπιστευθῇ τὴν αἰτίαν. Ἀλλ' οὗτος τῆ ἀπικρίθη, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν μεταβολήν, ἣν εἰς αὐτὸν ἐνόμιζεν ὅτι θεωρεῖ, ὅτι μάλιστα ἠπατάτο ὡς πρὸς τοῦτο, διότι ἔμενον ἀπολύτως ὁ αὐτός.

Τότε τὸν ἠρώτησεν, εἰς τί ἔπταισεν ἢ τὸν δυσηρέστησε καὶ καθικέτευσεν αὐτὸν νὰ τῆ ὁμολογήσῃ πᾶν ὃ, τι ἠδύνατο νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐφαίνετο δυσσρεστούμενος ἐπὶ ταῖς τοιαύταις παρεκλήσεσιν, ὡς μὴ ἔχων οὐδένα λόγον νὰ τὴν ἐξελέγξῃ· οὕτως αὐτῆ ἐνόησεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ παύσῃ τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῶν.

Τέλος, ἐπὶ τινὰ χρόνον ταλαντευθεῖσα μετὰ τῆς ἀμφιβολίας καὶ βεβαιότητος, ἡμέραν τι νὰ ἔκαμε τελευταίαν τινὰ προσπάθειαν, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὰς προτέρας τρυφερότητας, τὰς ἐρωτικὰς διαχύσεις, τὰς θωπείας, αἱ ὁποῖαι καθίσταν ἀποφότερους τὸσφ εὐτυχεῖς. Πλὴν, εἰς τὰς ἀποπείρας ταύτας ὁ κόμης ἀπεκρίθη διὰ λόγων κενῶν καὶ ψυχροῦ μειδιάματος, ἀμαυρουμένου ὑπὸ τῆς ἀδιαφορίας. Τότε ἐγερθεῖσα, ἐκάθισε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς καὶ ἐμελώδητε περιπαλέστατα ἐν συγκινητικώτατον ἄσμα. Πλὴν ἐξ ἀρχῆς, ἰδοῦσα, ὅτι ὁ Ὀκτάβιος ἠθέλησε νὰ ταπεινώσῃ τὴν μουσικὴν, ὡς ἐταπείνωσε τὴν γυναῖκα, ἔπαυσεν, ἢ φωνὴ ἐκόπη ἐν ὀλολυγμοῖς ἀπελπισίας.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον, Ὀκτάβιε, εἶπε, δακρύουσα. Πρὸ τίνος καιροῦ ἤδη, ἀμφιβάλλω καὶ φοβοῦμαι ἀλλὰ τῶσα εἶμαι βεβαία. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις πίστιν, ἔχε τοῦλάχιστον παρρησίαν. Ὁμολόγησον, λοιπὸν, ὅτι δὲν τρέφεις πλέον ἔρωτα δι' ἐμέ. Ναι! πρόφερε τὸ, ἀλλ' εἰπέ μοι ἐπίσης εἰς τί ἔχεις νὰ μ' ἐλέγξῃς, τί τὸ καθιστῶν με ἔνοχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου;

Ἄν ὁ Ὀκτάβιος ἐξηγεῖτο μὲ ἐκείνην τὴν ἐλευθεριότητα, ἣν ἀπῆτει ἡ Ἀγγελικὴ, ἐλευθεριότητος ἄλλως τε λίαν πικρὰ, οὐδεμίαν ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἀπεκρίνετο σχεδὸν οὕτω.

— Καλῶς ἐμάντευσας δυστυχῆς Ἀγγελικῆ· δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον. Καίτοι τελευταῖον κατέστης ὠραία, ἐπίχαρις, ἐρατεινὴ, ἀδιαφορῶ ὅμως καὶ οὔτε μὲ μέλει διὰ τοῦτο. Τὸ ἀληθές εἶναι,

ὅτι βαρύνομαι, βλέπων ἀνεάως τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς σου, τὴν ξανθὴν κόμην σου, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ἦναι, ν' ἀκούω πάντοτε τὴν φωνήν σου, οἷον δῆποτε θέλγητρον καὶ χάριν περιέχει. Μὲ ἐρωτᾷς, εἰς τί σὲ νομίζω ἔνοχον, καὶ τί ἐγκλημα ἔπραξας. Ἀλλὰ τὸ κατ' ἐμέ, εἶσαι ἔνοχος διὰ τὸ μεγαλῆτερον ἐγκλημα, τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷσαι πλέον ἀπ' ἐμοῦ...

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ὀκτάβιος δὲν ἠδύνατο, ἢ δὲν ἐτόλμα νὰ δόσῃ τοιαύτην τινα ἐξήγησιν, ἠρέστη ν' ἀποκριθῇ μὲ τὸ βεβιασμένον ἐκεῖνο ὕφος, ὅπερ λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς τοιαύτας περιστάσεις,

— Δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον, λέγεις, ἀγαπητῆ μοι; Τί τρελλαὶ ἰδέαι ἀνέρχονται εἰς τὸν νοῦν σου; Αὐτὰ εἶναι ὀνειροπολήματα, τὰ ὁποῖα πλάττονται μόνον εἰς τὴν κεφαλὴν καλλιτέχιδος. Ἄν ἤξευρες πόσον μοι εἶναι ὀδυνηραὶ αἱ ἄδικοι αὐταὶ ἐξελέγξεις! Ἐμπρὸς μὴ σκέπτεσαι τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ μᾶλλον πρᾶττε εἰς τρόπον, ὥστε νὰ σὲ ἐπανεύρω λογικώτερον κατὰ τὴν προσεχῆ μου ἐπίσκεψιν.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ κόμης ἠσπάσθη τὸ μέτωπον τῆς Ἀγγελικῆς, κατόπιν ἀνεχώρησεν, ὑπεργαίρων, ὡσεὶ δέσμιός τῆς, οὐ εἶχον ἀφαιρέσει τὰς ἀλύσεις.

— Καὶ ὅμως δὲν μὲ ἀγαπᾷ! ἐτραύλισεν ἡ νεᾶνις, ἅμα ἀνεχώρησε· καὶ παρεδόθη εἰς τὴν λύπην τῆς· ἐκλαυσεν, ἐκλαυσεν ἐπὶ πολὺ. Κατόπιν τῆ ἐπήλθεν ἡ ἰδέα τῆς προσεχοῦς ἐλεύσεως τοῦ Ὀκταβίου καὶ ἐπ' αὐτῆς βασισθεῖσα, ἠλπισεν εἰς τὸ μέλλον, ἀλλ' ἂν τὸν ἐπανεβλεπεν εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ παρελθόντος θέσιν;..

Τοιοῦτοτρόπως ἀνέμεινεν ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας, ὀκτῶ αἰῶνας, σχιρτῶσα εἰς τὸν ἐλάχιστον χρόνον, νομίζουσα ἀπαύστως, ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν προσέγγισίν του, τρέχουσα κάθε στιγμὴν εἰς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, γενομένη τὸ παίγνιον τῆς πεπλανημένης φαντασίας τῆς.

Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ τῷ γράψῃ, καὶ μὴ λαβοῦσα ἀπάντησιν μετέβη, αὐτῆ ἡ ἰδέα νὰ πληροφορηθῇ περὶ αὐτοῦ.

Ἐμαθε τότε, ὅτι ὁ κόμης Ὀκτάβιος εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν διὰ περιοδείαν, ἣς δὲν ὤρισε οὔτε τὸν σκοπὸν, οὔτε τὴν διάρκειαν...

Τὴν ἐγκατέλειψε...

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐξέστη κατ' ἀρχὰς. Τῆ ἐφάνη, ὅτι τὸ πᾶν κατέρρεε ὑπ' αὐτὴν. Κατόπιν, πυρετώδης καὶ παράφρων, ἔδραμε πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς, ἐνθα ἐκλείσθη. Ἐπαναβλέπουσα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα τῆ ἀνεκάλουν

τράσας ἀναμνήσεις, καὶ ἄτινα τῶρα ἔφερον τὸ πένθος τῆς εὐτυχίας τῆς, ἐνόμισεν, ὅτι ἐμελλε νὰ καταβῆ ζῶσα εἰς τὸν τάφον. Ὑποστᾶσα βαθμηδὸν τὸν μαρασμόν τῆς θλίψεως καὶ τὰς βασάνους τῶν ἀνιαρῶν ἀναμνήσεων, ἐρρίφθη εἰς τὴν ὑστάτην ἀπελπισίαν...

Αἰφνης τὰ βλέμματά τῆς προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυβάλου, ἐπὶ τῶν τετραδίων τῆς μουσικῆς εἰσέτι ἠγεωγημένων. Ἐμπνευσίς τις τῆ ἐπήλθε διαχύσασα ἠρεμίαν τινα ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς προσώπου τῆς. Ἡγέρθη πλήρης θάρρους καὶ πεποιθήσεως, ὡς μεταμορφωθείσα ὑπὸ τινος πνεύματος.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὄλως ραδινη, δὲν μὲ καταδέχεται! ἔχει καλῶς, θὰ τὸν ἐκδικηθῶ!...

Δύο περίπου ἔτη μετὰ τὰ συμβάντα, ἄπερ ἀφηγήθημεν, ἅπασα ἡ Ἰταλία, ἀπὸ τοῦ Μιλάνου μέχρι τῆς Νεαπόλεως, ἀντήχει ἐκ τῆς φήμης μιᾶς αἰοῦ ἀπαραμίλλου, ἧς τὰ πλεονεκτήματα καὶ αἱ ἐπιτυχίαι ἐνεποιοῦν θαυμασμόν.

Πρέπει νὰ φαντασθῆ τις τὸν καλλιτεχνικὸν ἐνθουσιασμόν τῶν Ἰταλῶν, ἵνα ἐννοήσῃ διὰ ποίας βροχῆς ἀνθοδοσμῶν φρενητιωδῶν ἀναφωνήσεων καὶ θρηάμβων ἐπιμᾶτο ἡ prima donna αὕτη, ἧτις ἐτήρησε κατ' ἀρχὰς τὸ ἀνώνυμον, πλὴν τὴν ὁποίαν ἡ λατρεία τοῦ κοινοῦ δικαίως ἀπεχάλασε Βασίλισσαν (Regina) τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καλλονῆς.

Οὐ μόνον δὲ ὡς ἀξιολάτρευτος καὶ ἀπαράμιλλος αἰοῖδος ἡ Βασίλισσα διήγειρε τὴν γενικὴν προσοχὴν, ἀλλὰ καὶ προσέτι, ἔνεκα τοῦ μεμονωμένου, καὶ ὄλως ἐκτάκτου βίου. ὃν διήγεν, ὅστις δικαίως ἐξέπληττε τοὺς πάντας, βλέποντας μετ' ἀπορίας αὐτὴν μὴ συμμορφουμένην μὲ τοὺς κανόνας, οὓς ἀκολουθοῦσιν αἱ τοιοῦτου ἐπαγγέλματος γυναῖκες.

Ἡ χαριτόβρυτος αὕτη νεάνις, τὸ ἀντικείμενον τῶσων θαυμαστῶν, διέτριβε πάντοτε εἰς τι μεμονωμένον μέγαρον, οὐδένα δεχομένη, οὐδέποτε ἐξερχομένη, καὶ μετ' οὐδενὸς σχετιζομένη· μόνοι αὐτῆς συνόμιλοι ἦσαν ἡ θαλαμηπόλος καὶ γέρον τις ὑπρέτης ὀνόματι Πέτρος, οἷτινες τῇ ἦσαν λίαν ἀφωσιωμένοι.

Κατὰ τὴν συνήθη ὥραν τοῦ θεάτρου, ἅμαξα κεκλεισμένη ἐξήρχετο τοῦ μεγάρου, διέτρεχεν ἐν τάχει τὸ μέχρι ἐκείνου διάστημα καὶ εἰσῆγαγεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν εἴσοδον τοῦ θεάτρου τὴν δῖναν, ἣν οἱ εὐρωστοὶ βραχιόνες τοῦ Πέτρου προήσπιζον κατὰ τῶν πυρετωδῶν λατρευτῶν.

Μόνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ Βασίλισσα ἀφῆνετο νὰ τὴν βλέπωσι καὶ νὰ τὴν ἀκούουν. Ἐκεῖ ἀφιεμένη εἰς τὴν παραφορὰν καλλιτεχνι-

δος, αἰσθανομένης τὴν ἀξίαν τῆς καὶ γινωσκούσης τὴν φήμην, ἧς ἀπήλαυεν, ὁτὲ μὲν συνεχίνει τὰς ψυχὰς μέχρι δακρύων, ὁτὲ δὲ ἐξήγειρε τρικυμίας χέροκροτημάτων καὶ ἄλλοτε ἐξίστα καὶ ἀναρπάστους καθίστα τοὺς θεατὰς. Κατόπιν, ἅμα ἡ παράστασις ἔληγε κατέλειπε τὸ θέατρον, εἰσέτι ἀντηχοῦν ὑπὸ τῆς ἠσυχρᾶς φωνῆς τῆς, ἀνέβαινε τὸ ὄχημα καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ μέγαρόν τῆς, ἐνθα ἔμενε μέχρι τῆς ἐπαύριον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἡ Βασίλισσα εὐρίσκετο εἰς Νεάπολιν καὶ ἐμελῶδει εἰς τὸ θέατρον τοῦ Σάν Κάρλου.

Ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον Ἰουλιάνην, ὃν ἀφήσαμεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ Ἀγγελικὴ ἐβαμβαῖωθη, ὅτι τὴν ἐγκατέλειπε.

Ἐκαστος ἐννοεῖ, ὅτι ὁ πόθος τῆς περιουσίας, ὁ τὸσον αἰφνιδίως διεγερθεὶς εἰς τὸν κόμητα, δὲν ἀπέβλεπεν ἄλλο ἢ ἵνα διαφύγῃ τὰς ἐνοχλήσεις, τὰς ἀνίας, τοὺς θρήνους, οἷτινες θὰ ἐπήρχοντο μετὰ τὴν παρασπόνδου τῶν ὀρκῶν, τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεων. Μὴ τολμῶν νὰ προβῆ εἰς τοῦτο, ἐσκέθη, ὅτι ἀπομακρυνόμενος ἐπὶ ἐν ἡ δύο ἔτη, θὰ εὕρισκεν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του τὴν ἐρωμένην ταύτην συνεζευγμένην, ἡ παραδοῦσαν εἰς λήθην τὸ παρελθόν. Ὑπὸ τοιούτων ἐλαυνόμενος σκέψεων, διέτρεξε τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν ἵνα ἀναβάλλῃ εἰσέτι τὴν ἀφίξίν του, ἐπεβιβάσθη εἰς Βαρκελώνην, μετέβη εἰς Σικελίαν, ἀπεφάσισε νὰ περιηγηθῆ ὅλην τὴν Ἰταλίαν, πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Τουρίνον, ἐπὶ τῷ σκοπῷ δὲ τούτῳ, διηυθύνθη εἰς Νεάπολιν.

Ἐκεῖ ἀφίχθεις, ἤκουσε περὶ τῆς φήμης τῆς Βασίλισσας, φερομένης μετὰ θαυμασμοῦ εἰς ἀπάντων τὰ στόματα. Τὸ ὄνομα τῆς διασήμου αἰοῦ ἦτον εἰς τὴν φαντασίαν πάντων, εἰς τὰς καρδίας πολλῶν.

Ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς του, ὁ Ὀκτάβιος, ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τῆς καλλιτεχνικῆς περιεργείας, καὶ ἕως ὑπὸ τινος παραδόξου προαισθήματος, μετέβη εἰς τὸ θέατρον τοῦ Σάν Κάρλου.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ποῖον μελόδραμα παρίστατο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ἥδη τὸ κοινὸν ἀνυπομονοῦν, ἀνέμενε τὴν ἐμφάνισιν τῆς λατρευομένης καλλιτέχνιδος ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἄμα ἐπεφάνη, ὑπεδέχθη ὑπὸ ἀπείρων bravo, χέροκροτημάτων, ποδοκροτήσεων καὶ κραυγῶν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀναμείνῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἕως οὗ καταπαύσῃ ἡ τρικυμία αὕτη.

Ἐν τοσοῦτῳ ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκην-

νης, ώραία, ὡς ἀρχαία Μούσα, ἠλεκτρισεῖσα ὑπὸ τῆς θριαμβευτικῆς ὑποδοχῆς, ἡσθάνθη ἐαυτὴν βαθμυδὸν ἐμψυχουμένην ὑπὸ θείου πυρός.

Ἐποία δὲ ἡ θέσις τοῦ Ὀκταβίου, ἀναγνωρίσαντος ἐν ἐκείνῃ τῇ γυναικὶ τῇ τὸσφ θαυμαζομένην, λατρευομένην καὶ ἐξυμνουμένην τὴν νεάνίδα, ἦν, ἀφοῦ παρέσυρε, κατόπιν ἐγκατέλιπε, τὴν Ἀγγελικὴν, ὠραιότεραν προτέτι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν τελευταῖον τὴν εἶδε;...

Τότε ἐπεκράτησε βαθεῖα σιγὴ ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ ἡ θεὰ τῆς Βασιλίσσης φωνῆ ἀντηχῆσα, διήγειρε τὸν ἐνθουσιασμόν, αὐξανόμενον ὀλοὴν καθ' ὅλην τὴν παράστασιν, ἧς ὁμοίαν οὐδέποτε οἱ παρευρεθέντες εὐεάσαντο.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, εἰς τῶν θεατῶν, ἄφωνος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς συγκινήσεως, ἔμενε συνεσταλμένος εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου του οὗτος ἦτον ὁ Ὀκτάβιος. Γοητευθεὶς ὑπὸ τῆς θεᾶς καὶ τῆς φωνῆς τῆς Ἀγγελικῆς, δὲν ἔχασεν οὐδεμίαν κίνησιν, οὐδεμίαν ᾠδὴν αὐτῆς. Ἔρωσ ἀρτιγενῆς, πυρώδης, σφοδρὸς, συνοδευόμενος μὲ ταραχὴν καὶ φόβον κατέλαβε τὴν καρδίαν τοῦ κόμητος.

Ὁὐχ' ἦττον ἤρχιζε νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν ἀναμνήσεων, εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀρχαίας φιλίας μετὰ νεάνιδος. Ἐκολακεῖτο, μάλιστα, πιστεύων, ὅτι θὰ ἤρκει νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῆς Ἀγγελικῆς, ὅπως ζωογονήσῃ ἐν αὐτῇ πάθος ἰσως ἐξαλειφθέν.

Ταῦτα διανοούμενος, ἔδραμε πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν εἴσοδον τοῦ θεάτρου. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτὴν, ἔνεκα τοῦ εἰς τὸ μέρος τοῦτο συνηγμένου πλήθους. Μακρόθεν μόνον παρετήρησε τὴν Ἀγγελικὴν ἀναβαίνουσαν εἰς τὸ ὄχημα, ἀναχωροῦσαν ταχέως μετὰξὺ διπλῆς σειρᾶς λατρευτῶν.

Ἠκολούθησεν, ὡς παράφορος, τὸ ὄχημα τοῦτο, τὸ εἶδεν εἰσελθὸν εἰς τι μέγαρον θελκτικῆς θεᾶς, πλὴν μεμονωμένον, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἐπανάκλεισεν, ἄμ' ὡς ὑπερέβη τὴν φιλιάν.

Μάτην ἐπειράθη νὰ ἀνοίξῃ. Ἡ οἰκία ἐκείνη ὠμοταῖε πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα μαγευτικὰ ἀνάκτορα, ἡσυχούς διαμονάς τῆς σιωπῆς.

Ἡ συθρωπὴ τοῦ Πέτρου μορφή τέλος ἐπεφάνη εἰς τι παράθυρον. Ὁ Ὀκτάβιος δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ, διότι ὁ γέρων θεράπων τῷ εἶπεν, ὅτι ἡ Signiora δὲν ἐδέχετο οὐδένα ποτέ.

Ὁ κόμης τότε ἔγραψεν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Ἀγγελικὴν πλήρη πάθους καὶ μεταμελείας, πλὴν δὲν ἔσχεν ἀπάντησιν.

Δι' ἀποτυχία αὐταὶ συνέτεινον, ὅπως αὐξάνῃ

ἐτι μᾶλλον ὁ ἔρωσ τοῦ νεανίου. Οὕτω μετέβαινε πάντοτε εἰς τὸ θέατρον, ἵνα βλέπῃ τὴν Ἀγγελικὴν, ἧς ἐνέδρευε τὴν τε εἴσοδον καὶ ἐξοδον, συνεχῶς μάλιστα ἠκολούθη τὴν ἄμαξαν ἐκείνην τὴν ἐμπερικλείουσαν τὴν ἐλπίδα, τὴν εὐτυχίαν, τὸ ὄνειρόν του.

Τέλος, κατῴρθωσε, διὰ μυρίων μέσων νὰ δολεάσῃ τὴν θαλαμηπόλον, ἧτις ἀπεφάσισε νὰ τὸν εἰσαγάγῃ ἐνώπιον τῆς κυρίας τῆς.

Ὁ Κόμης εὔρε τὴν Ἀγγελικὴν εἰς τι ἀπόκρυφον δωμάτιον τοῦ μεγάρου τῆς, ἐνασχολουμένην νὰ μελετᾷ μίαν ᾠδὴν, ἣν ἔμελλε νὰ μελωδήσῃ τὴν ἑσπέραν.

Προέβη θήματά τινα πρὸς τὴν ἀξιολάτρουτον νεάνίδα, ἀλλ' αὕτη τὸν ἐμπόδισε, διάτινος κινήσεως, πλήρους γαλήνης καὶ ἀξιοπρεπείας.

— Μὴ προσπαθήσητε νὰ ταραξῆτε τὴν ἡσυχίαν τοῦ βίου μου, εἶπεν ἡ λύπη ἐσθεσεν ἐν ἐμοὶ πάντα ἀνθρώπινον ἔρωτα, καὶ ἀφῆκε μόνον τὸν τῆς τέχνης. Ἀλλὰ πρὸς ἀνταλλαγὴν τῶν παθῶν τούτων, τὰ ὅποια ὁ χρόνος διασκεδάζει, μοὶ ἔδωκεν ἔρωτα, ὅστις δὲν ἀπατᾷ ποσῶς, καὶ ὅστις αὐξάνει τοῦ χρόνου προϊόντος. Ταυαυτὴ εἶναι τοῦ λοιποῦ ἡ ὑπαρξίς μου καὶ οὔτε θέλω, οὔτε δύναμαι πλέον νὰ μεταβάλω ταύτην.

Καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὴν καθικετεύσῃ καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἔμελλε νὰ ριφθῇ πρὸ τῶν γονάτων τῆς, ἔκρουσε κώδωνά τινα: ὁ γέρων ὑπηρέτης ἐφάνη.

— Πέτρε, εἶπεν ἀφελῶς, ὀδήγησον τὸν Κ. Κόμητα νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Ὀκτάβιος, ὅπως συγκεχυμένος ἀνεχώρησε μὲν, ἀλλὰ μία μόνη ἰδέα ἔκτοτε τὸν κατέσχε, πῶς νὰ κάμψῃ τὴν νεάνίδα ἐκείνην, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ.

Μεταξὺ τῶν λατρευτῶν τῆς Ἀγγελικῆς, διεκρίνετο ὁ Μαρκήσιος Βουσταμέντης. Νέος, πλούσιος, κομψὸς πολὺ ὀλίγον εἰδισμένος εἰς τὰς ἀποτυχίας τοῦ ἔρωτος, καὶ ἐν τούτοις ἀσπλάγχχνως περιφρονηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀγγελικῆς, ὠρκίσθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν, καὶ ἂν ὠφείλεν ἀκόμη νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν.

Ἐσπέραν τινα, καθ' ἣν ἡ Ἀγγελικὴ ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ θεάτρου, δύο ἀνθρωποὶ ἐρίφθησαν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἐνῶ τρίτος τις, ὅστις δὲν ἦτον ἄλλος ἢ ὁ μαρκήσιος, ἠνέωξεν αἵφνης τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος.

Ἦδη ὁ τελευταῖος οὗτος ἔτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τὴν νεάνίδα, ὁπότε ὁ Ὀκτάβιος, ὅστις κατὰ τὴν συνήθειάν του, συνώδευε τὴν ἄμαξαν ὀλίγον μακρὰν, ὠρμησε τὴν ἦρπασε, καὶ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς ἐ-

κείνην, ἣν ἔσωζεν, ἀπήτησε παρά τοῦ ἄρπαγος τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ὕβρεως.

Τὴν ἐπαύριον συνέβη μονομαχία, καθ' ἣν ὁ Ὁκτάβιος ἐπληρώθη καιρίως.

Ἀπαλλαγείσα ὑπὸ τοῦ κόμητος, ἡ ἄμαξα ἐπανέστρεφεν ἐν τάχει εἰς τὸ μέγαρον. Ἄλλ' ἡ Ἀγγελικὴ εἶδε καὶ ἤκουσε πάντα. Ἐμάθεν ἐπίσης τὴν μονομαχίαν τῶν δύο ἀντεραστῶν καὶ τὰς λυπηρὰς συνεπειὰς τῆς.

Συγκινηθεῖσα ὑπὸ τοῦ οἴκτου ἐκείνου, ὅστις ἄλλως εἶναι λίαν δύσκολον νὰ ἐκρίζωθῃ ἐκ τῆς γυναικείας καρδίας, καὶ λησμονήσασα τὴν ἀρχαίαν τῆς ἐχθίτησιν, τὰς δηκτικὰς ἀναμνήσεις, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νεανίου καὶ ἐπλησίασε παρ' αὐτῶ, ὅπως τῷ φανῆ χρήσιμος εἰς τὸ πάθημά του.

Μαθὼν τὸ συμβάν τοῦτο ὁ πατὴρ τοῦ Ὁκταβίου ἐφθασεν ἐκεῖ ἐν σπουδῇ. Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη ἰδὼν τὴν νεάνίδα ἐκείνην παρά τὸ προσκεφάλαιον τοῦ υἱοῦ του. Πλὴν τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης, καὶ ἡ ἀγνὴ καὶ ἀξιόπρεπὴς διαγωγή τῆς αἰοῦσῶ τῷ ἐπέβαλον πάραυτα τὸν σεβασμόν. Ὅστε πλήρης εὐγνωμοσύνης, διένειμε μετ' αὐτῆς τὰς θεραπείας, αἵτινες ἀπητοῦντο εἰς τὸν τραυματίαν.

Τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ Ὁκτάβιος εὕρισκετο μόνος μετὰ τοῦ πατρός του, τὸν ἐπληροφόρει περὶ παντὸς ἀφορῶντος τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Βασιλίσσης. Ἐξύμνει τὸ πνεῦμά τῆς, τὴν καρδίαν τῆς, τὰ σπάνια πλεονεκτήματά τῆς καὶ ἐξέφραζε μετ' εὐχαριστήσεως, τὸν ἔρωτα καὶ τὰς συγκινήσεις, ἃς ὑπέστη τελευταῖον.

Ὁ γέροντ' ἤκουε τὰς λεπτομερείας ταύτας σιωπηλός. Κατόπιν, ὅλως σκεπτικὸς, ἀπεκρίνετο εἰς τὸν υἱόν του, ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου πρέπει νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἰάσεως τοῦ τραύματος του.

Οἱ ἠθοποιεῖ (dilletanti) τοῦ θεάτρου Σαν Κάρλου ἐστερήθησαν τοῦ εἰδώλου των τῆς prima donna, πρὸ μηνὸς περίπου, ἀφότου αὕτη διήρχετο τὸν χρόνον, ἀγρυπνοῦσα παρά τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Ὁκταβίου. Πολλάκις κατὰ τὴν ἀσθενείαν του ταύτην, ὁ νεανίας εἶδεν ἐν τῇ παραφροσύνῃ τοῦ πυρετοῦ του, λευκὴν μορφήν γυναικὸς κλίνοῦσαν ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἀκούουσα τὴν δύσπνοιαν αὐτοῦ καὶ καρδοκοῦσαν τὴν ἔλευσιν τοῦ ὕπνου.

Τόση γενναίότης ἐπλήρου λατρείας τὴν καρδίαν τοῦ Ὁκταβίου, ἀλλ' ἀναπολῶν τὴν ἀδικίαν, ἣν τῇ εἶχε προξενήσει εἰς τὸ παρελθόν, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφέρῃ μίαν λέξιν περὶ ἔρωτος.

Ἄμα ὁ ἀσθενὴς διήλθε, πλέον, τὴν κρίσιν τοῦ τραύματος, ἡ Ἀγγελικὴ, μετὰ τῆς ἰδιαζούσης

αὐτῇ ἀπλότητος, ἐνόμισε καθῆκον ν' ἀποχωρήσῃ.

Ἐπὶ τούτῳ ἔκρινε καλὸν πρὸς ἀποφυγὴν ἐξηγήσεων νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν γέροντα κόμητα, καὶ ὄχι εἰς τὸν Ὁκτάβιον, ὅπως, κατὰ χρέος, λάβῃ τὴν ἀδειαν. Ἀλλὰ πῶς νὰ καταπῆ τὸ ποτήριον τοῦτο ὁ Ὁκτάβιος; πῶς ἤθελε ὑποφέρει τὴν ἀπουσίαν τοῦ πλάσματος ἐκείνου; Ἡ ἰδέα αὕτη μόνη τὸν ἐπλήρου ἀπελπισίας, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποσιωπήσῃ τὸ κατατιβρωσκον αὐτὸν ἄλγος.

— Ἐλαβες σκληρὸν οἶκτον πρὸς ἐμὲ Ἀγγελικὴ, ἀνέκραξε, θὰ ἐδεικνύεσο φιλανθρωποτέρα ἂν μ' ἄφηνες ν' ἀποθάνω. Ἀλλ' ἂν ἐπιμένῃς νὰ μὲ ἀπωθῆς δὲν θὰ μὲ ἀναγκάσης τοῦλάχιστον, νὰ διατηρήσω τὴν ὑπαρξίν ταύτην, ἣν δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω ἄνευ σοῦ.

Ταῦτα λέγων, ἀπέσπασε τὰς δθόνας αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὴν πληγὴν του. Ἡ Ἀγγελικὴ καὶ ὁ κόμης τὸν ἐμπόδισαν.

— Προσφιλὲς τέκνον, εἶπε τότε ὁ γέροντ', ὁ υἱός μου ἐξέθηκε διὰ σὲ τὴν ζωὴν του, καὶ σὺ τῷ ἔσωσας αὐτήν. Ἱεροὶ δεσμοὶ σὰς συνδέουν ἀμφοτέρους. Συνενῶ τὰς παρακλήσεις μου μετὰ τὰς ἰδικὰς του. Ἐπιτρεκτόν μοι νὰ σὲ ἀπολέσω θυγατέρα μου.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν βεμβῆ, κατόπιν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συνήντησαν τοὺς τοῦ Ὁκταβίου. Ἀνέγνωσεν εἰς αὐτοὺς τόσας ἰκεσίας, τόσον ἔρωτα, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴν ἀφῆσῃ τὴν ὠραίαν χεῖρά τῆς νὰ πέσῃ εἰς τὴν τοῦ Ὁκταβίου, τείνοντος ταύτην.

— Ἄ! εἶπε, μέ τι μειδιάμα, θουσιάζουσα χάριν σοῦ τὴν τέχνην μου, Ὁκτάβιε, ἐπὶ σοῦ ἀφήνω νὰ πέσῃ ἡ τόσῳ βαρεῖα εὐθύνη....

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐχθίτησ τῆς Ἀγγελικῆς ὄυτω ἡ Βασιλίσσα ἐγεινεν κόμησα Ἰουλιάνη καὶ τὸ θέατρον ἀπώλεσε τὸν μαργαρίτην τῶν αἰοιδῶν.

Βραδύτερον, εὐρέθη εἰς θέσιν νὰ μακαρίζῃ ἐαυτήν ἡ γυνὴ αὕτη, ἣ νὰ μετανοῇ διὰ τὸ βῆμά τῆς τοῦτο; Ἴδου ὅ,τι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν θετικῶς.